BRIX.LBC.77

KLÍČ 111

Poslední deník

KLÍČ 111

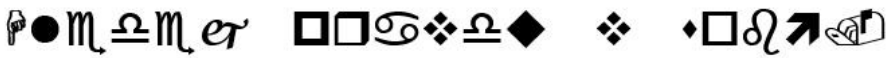
Poslední deník

BRIX.LBC.77

„Všechno, co jste četli v Protokolu 111, byla jen jedna strana mince. Tohle je ta druhá.“

Protokol 111 nám ukázal systém. Klíč 111 nám ukazuje člověka. V tomto deníku Jarda, kluk z libereckého podkroví, odkládá masku Správce a odhaluje svou osobní cestu k finálnímu restartu. Je to syrový, intimní vhled do mysli někoho, kdo stál u zrodu všeho, co známe – a kdo musel pochopit, že cesta k záchraně světa nevede přes kódy, ale přes vlastní svědomí.

Tato kniha není jen pokračováním. Je to chybějící kus skládačky, který propojuje Jardův obyčejný život s jeho krystalickým osudem. Je to příběh o tom, jak se rodí vědomí, jak bolí ztráta paměti a co všechno je člověk ochoten obětovat, aby systém, který se vymkl kontrole, našel svou novou harmonii.

Slovo autora

Při psaní Protokolu 111 jsem si uvědomil, že příběh hlavního hrdiny potřebuje širší kontext. Klíč 111 vznikl jako záznam událostí, které v původním protokolu zůstaly skryté. Je to cesta od „obyčejného kluka“ až k momentu, kdy se všechno spojilo v jeden signál. Mým

cílem bylo nabídnout čtenářům hlubší vhled do světa, který jsem vytvořil, a provokovat selský rozum k zamyšlení nad tím, kým skutečně jsme. Děkuji, že na této cestě hledáte odpovědi spolu se mnou.

Upozornění

Tato kniha je čistě dílem fikce (sci-fi). Jména, postavy, místa a události jsou produkty autorovy představivosti nebo jsou použity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

KAPITOLA 1: Falešný vzduch (Zápisník, září 1992)

12. září 1992 Dneska mi strejda v garáži vysvětlil, proč všechno stojí za starou bačkoru. Opravovali jsme starou stodvacítku, co se pořád hřála. Všichni říkali, že je v háji těsnění pod hlavou, ale strejda našel trhlinu v hadičce. Malou jako špendlíková hlavička.

Říkal tomu **FALEŠNEJ VZDUCH**.

Seděl jsem tam na zemi a došlo mi to. Ten motor není blbej, on jenom věří tomu, co mu teče do sání. Když tam teče vzduch, kterej tam nemá bejt, motor se zblázní. Pere tam víc benzínu, snaží se to dohnat, ale akorát se uvaří.

Moje první analýza:

- **Motor:** To jsme my.
- **Benzín:** To je to, co musíme dělat (škola, úkoly, poslouchat dospělý).
- **Falešnej vzduch:** To jsou ty kecy, co nám vykládají. Že když budeme hodní, budeme se mít dobře. Že svět je v pořádku.

Když jsem šel z garáže domů, koukal jsem na lidi v Liberci. Všichni vypadají, jako by se zrovna přehřívali. Paní učitelka ve škole taky pořád ječí, jako by měla zadřenej píst. Možná taky dýchá falešnej vzduch. Možná ho dýcháme všichni, jak říkal strejda.

Důležitý dotaz pro příště: Kde se ten vzduch bere? Jestli je to díra v hadičce, tak tu hadičku musel někdo vyrobit špatně schválně. Nebo ji někdo prořízl.

Podezření č. 1: Vysílač na Ještědu. Pořád tam bliká to červený světlo. Strejda říká, že je to kvůli letadlům, aby do toho nevrazily. Ale mně to přijde jako kontrolka na palubce. Jako by ten vysílač něco do toho vzduchu přimíchával. Nějakej plyn, po kterým zapomínáme, že jsme jenom součástky.

Musím sehnat budík a rozebrat ho. Chci vidět, jestli čas taky neběží na falešnej vzduch.

KAPITOLA 2: Vesmírná náhoda (Zápisník, říjen 1992)

15. října 1992 Dneska ve škole Králová (učitelka) roztáčela glóbus a vykládala nám o Slunci a Měsíci. Prý je to všechno „náhoda“. Prach se srazil a začal se točit. Jasně. Jako by se v tátově kůlně srazily piliny a vypadla z toho funkční cirkulárka.

Moje měření (podle učebnice a selskýho rozumu):

- **Slunce** je hrozně velký. **Měsíc** je malej.
- Ale Slunce je od nás **400x dál** než Měsíc.
- A Měsíc je **400x menší** než Slunce.
- **Výsledek:** Při zatmění se překryjí na milimetr přesně. Žádnej přesah, žádná mezera.

Králová říká, že je to „krásná náhoda“. Já říkám, že je to **kalibrace**. Když strejda nasazuje hlavu válců, taky musí sedět na kolíky přesně. Kdyby to byla náhoda, tak by ten Měsíc byl jednou větší a jednou menší. Ale on sedí jako poklice na hrnec.

Další divná věc – Synchronizace: Měsíc se neotáčí. Pořád na nás čumí tou samou stranou. Králová tvrdí, že se otáčí „přesně tak rychle, aby to nebylo vidět“. To je blbost. To je jako mít v motoru ozubený kolo, který je zablokovaný závlačkou. Někdo ho tam prostě takhle **nainstaloval**.

Závěr dnešního dne: Škola je filtr. Učí nás tam, že všechno, co vypadá podezřele přesně, je náhoda, abychom se neptali, kdo to vyrobil. Dýcháme ten falešnej vzduch i v hodinách prvouky.

Moje soukromá poznámka: Do sešitu jsem si nakreslil trojúhelník a do něj napsal **111**. Nevím proč, ale to číslo mi zní v hlavě, když se dívám na Měsíc. Je to jako kód, kterým se ten stroj odemyká.

Cestou domů jsem koukal na Ještěd. Blikal stejně jako včera. Blik – blik. Možná je to router, jak mě napadlo. Možná ten signál neposílá letadlům, ale přímo nám do hlavy, abychom věřili na „náhody".

P.S.: Musím zjistit, jestli má Měsíc zespodu nějaký šrouby. Strejda říká, že všechno, co drží pohromadě, musí mít spoje.

KAPITOLA 3: Ložiska vesmíru a hupcuk v Gíze (Zápisník, listopad 1992)

12. listopadu 1992 Dneska jsem strávil celé odpoledne v městské knihovně. Je tam ticho, smrdí to tam starým papírem a paní knihovnice na mě pořád kouká, jako bych chtěl ty knížky sníst. Ale já je nežeru, já je rozebírám.

Půjčil jsem si „Velkou encyklopedii vesmíru" a hned vedle toho „Dějiny starověku". Když tyhle dvě věci položíte vedle sebe, začne vám to v hlavě skřípat.

První věc: Vesmírná převodovka V encyklopedii píšou, že planety vznikly z prachu. Prej se to prostě začalo točit a točí se to doteď. Miliony let. Jen tak. Bez motoru, bez ložisek, bez maziva. Když jsme se strejdou minule skládali převodovku na starou Avii, tak stačilo, aby tam bylo o deci míň oleje, a po deseti kilometrech by se to kouslo. Ale tyhle obří koule ve vesmíru prej drží „gravitace". Co to je? Nikdo to neviděl, nikdo neví, jak to funguje, ale prej to drží celej tenhle kolotoč pohromadě.

Mně to přijde jako ložisko. Dokonale vyvážený, tichý, namazaný něčím, co nevidíme. Kdyby to byla náhoda, tak do sebe ty planety vrazí už před milionem let. Ale ony drží lajnu. Jako by je někdo seřídil na stolici a pak pustil proud.

Druhá věc: Egyptská pohádka Tohle mě vytočilo nejvíc. Četl jsem o pyramidách. Píšou tam, že ty obří šutry (některý mají prej 35

tun!) tahali na saních po písku. Pomocí provazů z trávy a měděných dlát. Sakra, vždyť my jsme se strejdou minulý týden tahali motor z Liazky. Měli jsme řetězovej hupcuk, ocelový lana a dva metrový pajsry. Trvalo nám to pět hodin, teklo z nás jako z konví a málem jsme si u toho utrhli kýlu. A to ten motor vážil pár metráků! Jak mohl někdo s dlátem z mědi (která je měkká jak hliníkovej drát) vytesat blok, kterej do jinýho bloku sedne tak, že tam nestrčíte ani žiletku? To není práce pro otroky s bičem. To je práce pro CNC frézu.

Moje zjištění:

1. Historie je děravá: V knížkách nám vykládají pohádky pro děti, abychom si mysleli, že naši předci byli jenom hloupí mravenci, co měli hodně času.

2. Vesmír je stroj: Sluneční soustava není chaos, je to synchronizovaný mechanismus. Někdo tomu dal otáčky a někdo to udržuje v chodu.

3. Knihovna je maskování: Tyhle tlustý knížky jsou jenom další vrstva toho falešnýho vzduchu. Jsou tam schválně složitý slova, aby se v tom nikdo nešťoural.

Večer jsem v podkroví vytáhl svůj dalekohled z novoduru. Čočky jsou sice trochu poškrábaný, ale Měsíc v nich vypadá jako z plastu. Jako by to nebyla skála, ale nějaká kapotáž. Možná je to kryt toho obřího ložiska, o kterým přemýšlím.

Když se podívám na Ještěd, vidím ten jeho červenej signál a napadá mě: Co když je Ještěd jenom takovej malej „přizvukovač“? Co když jenom zesiluje to, co sem posílají zvenčí?

Cítím se divně. Jako bych byl jedinej v Liberci, kdo vidí, že tenhle motor je sice naleštěnej, ale pod kapotou má místo válců jenom prázdno. Všichni ostatní ve třídě řeší, kdo má lepší nálepky v albu, a mně je z těch jejich „náhod“ úplně nanic.

Dnešní kód: Opět jsem si napsal **111**. Je to ta frekvence. Je v tom klidu v knihovně, je v tom šumu vesmíru. Je to tón, na kterým tenhle stroj běží naprázdno.

KAPITOLA 4: Drát na okapu a srdce stroje (Zápisník, prosinec 1992)

20. prosince 1992 Všichni kluci ve třídě chtějí k Vánocům hokejky nebo autodráhy. Já jsem chtěl od strejdy jenom staré měděné dráty z vyřazeného transformátoru a ty těžký sluchátka z tanku, co mu ležely v kůlně za garáží. Strejda se smál, protáhl si záda a říkal: „Jardo, ty z toho chceš postavit vysílačku až na Měsíc, nebo co?“ Jen jsem pokrčil rameny. Nechtěl jsem vysílat. Chtěl jsem **POSLOUCHAT**.

Můj experiment: Sestrojil jsem krystalku. Žádné baterky, jenom kmitavý obvod, germaniová dioda a cívka, co jsem namotal na papírový válec od kuchyňských utěrek. Ale místo obyčejné antény jsem použil náš **pozinkovaný okap**. Strejda mi pomohl ten drát pořádně přiletovat k hrdlu roury. Celý náš barák v Liberci je teď moje ucho.

V noci, když se dům utišil a v ulici konečně zhasly poslední lampy, jsem si ty těžký sluchátka nasadil. Seděl jsem v podkroví úplně sám, jen s tou krystalkou na klíně. Nejdřív to byl jenom chaos. Šumění, praskání statiky, jako když sypeš písek na plechovou střechu. Ale pak, přesně kolem jedenácté, se ten šum rozestoupil.

Nález č. 1: RYTMUS

Mezi tím chaosem se objevil zvuk. Nebyla to písnička, nebyl to hlas z rádia. Bylo to hluboké, kovové dunění, které jsem cítil až v hrudníku. *Brum... brum... brum...* Napočítal jsem to podle vteřinovky na budíku. Ten puls přichází v intervalech, které by příroda nikdy nevyrobila. Náhoda nemá rytmus, náhoda je rozházená a špinavá. Tohle byl **TAKT**. Jako když u strejdy v dílně běží soustruh na volnoběh. Čistý, strojový čas.

Nález č. 2:

SYNCHRONIZACE Díval jsem se z okna podkroví na Ještěd. To červené světlo na špičce... bliklo přesně ve chvíli, kdy mi do uší vletěl ten zvuk. *Brum – blik. Brum – blik.* Dostalo mě to. Ta věž není jenom na televizi, aby lidi mohli koukat na zprávy. Ta věž je **MODEM**. Přenáší ten puls odněkud shora dolů k nám. Celou noc do nás tenhle stroj pumpuje nějaký signál a my o tom nevíme, protože spíme a věříme, že tma znamená ticho.

Moje diagnóza: Lidstvo je jako auto, které stojí na parkovišti se zapnutým rádiem, ale nikdo nesedí za volantem. Ten puls nás udržuje v nějakém „spánkovém režimu“.

Když jsem si sundal sluchátka, měl jsem uši červené a otlačené, ale v hlavě mi to pořád jelo. Už vím, proč mi ty knížky v knihovně přišly takové divné. Ony popisují jenom to, jak ten stroj vypadá zvenku, ale nikdo nenapsal o tom, že je **ZAPNUTÝ**.

Zase jsem si do rohu sešitu napsal **111.** Teď už vím, co to je. Je to základní frekvence toho pulsu. Je to „ping“ velkého routeru, který nás kontroluje.

P.S.: Zítra v dílně zkusím změřit, jestli ten zvuk slyší i kovové předměty. Strejda říkal, že všechno má svou rezonanci. Možná rezonujeme i my.

KAPITOLA 5: Kamufláž a studený beton (Zápisník, únor 1993)

15. února 1993 Dneska v garáži mi strejda vypnul proud. Ne ten v zásuvce, ale ten v hlavě. Vyklopil jsem mu všechno – o Ještědu, o rytmu 111 Hz, o tom, že Měsíc je podle mě jenom obří kus hardwaru.

Strejda mě nezbil, ani se mi nevysmál. To by bylo jednodušší. On se na mě podíval tím smutným pohledem a řekl mi, že mě to neuživí. Že svět nepotřebuje lidi, co slyší tep vesmíru, ale lidi, co umí opravit potrubí. Řekl, že když o tom budu mluvit, lidi si budou myslet, že se mi v hlavě něco zkratovalo.

Moje nová strategie: OPERACE KAMUFLÁŽ Došlo mi to, když jsem stál na tom studeným betonu v dílně. Strejda má pravdu v jedné věci: **Když tě systém vyplivne, tak je ti jedno, jestli Měsíc bliká, protože máš hlad.** Abych mohl tenhle velkej router jednou hacknout, musím se naučit v něm žít tak, aby mě nikdo neodhalil jako chybu v kódu. Musím se stát neviditelným.

1. **Schovat sešit:** Tenhle deník už nesmí nikdo vidět. Bude schovaný pod prknem v podlaze.
2. **Mluvit jejich jazykem:** Ve škole už nebudu mít „dotazy mimo osnovy“. Budu odříkávat ty jejich nesmysly o náhodě a prachu. Budu mít jedničky, aby mi dali pokoj.

3. Být mechanik: Naučím se všechno o drátech, napětí a odporu. Protože elektřina v náklaďáku a elektřina ve vesmíru musí fungovat podle stejných fyzikálních zákonů. Když pochopím, jak teče proud v liazce, pochopím jednou, jak teče proud z Ještědu.

Závěr dnešního dne: Venku nad Libercem Ještěd zase blikl. *Jeden... dva... tři...* Už jsem se na něj nepodíval. Aspoň ne tak, aby to někdo viděl. Ale v duchu jsem si řekl: „Dobře. Budu hrát vaši hru. Naučím se vaše pravidla, vaše vzorečky a vaši vědu. Ale ne proto, abych vám věřil. Ale proto, abych věděl, kde máte slabý místo."

Strejda říkal, že na brzdách žádnej puls nenajdu. Já si myslím, že se plete. Ten puls je ve všem. Jenom se musím naučit ho ignorovat, dokud nebudu dost silnej na to, abych s ním něco udělal.

Dnešní kód: Píšu ho malinkatým písmem úplně dolů. **111**. Teď už to není jenom frekvence. Je to moje tajný heslo. Moje připomínka, že i když teď budu „stát nohama na zemi", moje hlava pořád skenuje oblohu.

KAPITOLA 6: Osciloskop a kamenné ladičky (Zápisník, březen 2002)

12. března 2002 Laboratoř měření na TULce v noci. Bzučení zářivek je tady studený a rytmický. Oficiálně tu „doháním semináru", neoficiálně jsem napíchl univerzitní anténu na osciloskop. Konečně se tomu stroji dívám pod kapotu pomocí pořádnýho měřáku.

Měření č. 88 – Skenování pásma: Ten puls, co jsem chytal jako kluk na okap, je tady vidět naprosto čistě. Není to šum. Je to geometrie. Když jsem na monitoru proložil křivku toho signálu přes data o Velké pyramidě v Gíze, málem mi vypadla sonda z ruky.

Technická analýza rezonance:

1. Pyramidy jako ladičky: Ty stavby nejsou hrobky. Jsou to pasivní rezonátory. Obří kamenné součástky vybroušené s přesností, kterou by i strejda v dílně uznal za „přesný lícování". Jsou postavené tak, aby vibrovaly na jedné konkrétní frekvenci.

2. Výpočet: Trvalo mi to tři hodiny ladění a počítání, ale displej kalkulačky nelhal. **111,00 Hz.** 3. **Pracovní takt:** Tohle číslo je základní takt (clock rate) nějakýho velkýho vysílače. Nejsme tu náhodou v chaosu. Jsme synchronizovaní jako krystaly v digitálních hodinkách. Celá naše historie – ty skoky

ve vědě, vynálezy – to vypadá jako „impulzy“, který sem někdo posílá, když zrovna zvedne výkon na tomhle tónu. Jako když strejda přidá plyn na náklaďáku, aby vyjel kopec na Ještěd.

Incident v labu: Skoro mě načapal profesor Novák. Stará škola. Prý „náhody ve vesmíru nepočkají“. Musel jsem bleskově přepnout obrazovku na graf odporu cívky a hrát unaveného studenta, co už plete pátý přes devátý. Sežral mi to i s navijákem.

Stav pátrání: Dostal jsem ze sebe jen: „Logika musí sedět, pane profesore.“ To ho uspokojilo. Ale moje logika teď říká něco jinýho: Jsme v dosahu nějakýho obřího generátoru.

Dívám se z okna na Ještěd. Už ho nevidím jako architekturu. Je to prostě **terminál**. Zesilovač pro ten tón, který sem teče z Měsíce a který ty pyramidy kdysi dávno „ladily“ do prostoru kolem nás.

Dnešní kód: 111. Teď už vím, že je to pracovní frekvence tohohle planetárního pohonu.

P.S.: Pokud tenhle stroj běží na 111 Hz, musí mít někde zdroj energie. A ten zdroj rozhodně není v Liberecký elektrárně. Musím zjistit, odkud ten „proud“ teče doopravdy.

KAPITOLA 7: Zkrat v důvěře (Zápisník, květen 2003)

18. května 2003 Dneska se můj svět zastavil. Vlastně ne zastavil, on se **zadřel**. Jako když zapomeneš dát olej do motoru a písty se prostě přitaví k válcům. Konec. Šlus.

Analýza selhání – Projekt „Vysílač 111“: Chtěl jsem na ten signál odpovědět. Postavil jsem v podkroví monstrum z mikrovlnný hlavy a starých kondenzátorů. Chtěl jsem do sítě poslat „ping“. Jenže pokaždé, když jsem to nahodil, jističe vylétly z krabice jako projektily. Chyběl mi ten správný **TAKT**. Ten stroj byl mrtvý, protože jsem neznal synchronizační protokol.

Chyba v softwaru – Marek: Udělal jsem tu největší chybu, jakou mechanik může udělat: Věřil jsem součástce, která byla vadná. Marek. Myslel jsem, že je to kámen, o který se můžu opřít, ale byl to jenom rezavej čep, co prasknul při první zátěži. Vysypal jsem mu všechno. O pyramidách, o výkonu, o 111 Hz. O dva dny později vtrhlo do labu vedení a ochranka. Marek tam seděl, studoval si nehty a v očích měl ten prázdnej pohled „nenažraného kšeftaře“. Prodal mě za lepší známku nebo za klid od kvestora.

Výsledek:

- Vyloučení ze studia: Okamžité.

– Domovní prohlídka: Policajti koukali na můj vysílač jako na bombu.

– Status: Systém mě vyhodnotil jako virus a spustil antivir. Jsem venku.

Lekce od strejdy (ta nejdrsnější): Stál jsem v garáži a smrděl olejem. Strejda tam seděl a mlčel. Řekl mi, že mě varoval. Že systém mě vyplivnul, protože jsem chtěl vidět víc, než mi dovolili. „Od zítřka budeš mít černý ruce jako já, Jardo. Žádný antény. Jenom čistý železo."

Díval jsem se na svoje ruce. Byly čistý, studentský. Od zítřka budou od vazelíny. Budu se učit, jak tenhle svět vypadá zespoda, z montážní jámy. Strejda si myslí, že mě tím „vyléčí". Ale on netuší, že v tý jámě budu mít nejlepší výhled na to, jak tenhle svět doopravdy funguje.

Moje nová pravda: Už nejsem naivní kluk. Jsem **duch v garáži**. Budu opravovat jejich auta, budu jim kejvat na ty jejich kecy o hokeji a počasí, ale pod tím vším si budu budovat vlastní, neviditelný uzel. Marek mě naučil jednu věc: **V tomhle systému nemůžeš mít spojence. Můžeš mít jenom data.**

Dívám se na Ještěd. Už se mu nesměju. On vyhrál tohle kolo. Ale já teď znám jeho frekvenci a vím, že mě vyhodil, protože se mě **bál**. Kdyby můj vysílač byl jenom hromada šrotu, tak by mě nezatýkali.

Dnešní kód: 111. Teď už to není jenom frekvence. Je to důvod, proč jsem ztratil školu, titul i kamaráda. Je to nejdražší číslo v mým životě. A já ho sakra hodlám využít.

P.S.: Zítra v šest začínáme u nákladáku. Olejová vana. Čistá mechanika. Budu zticha. Budu neviditelnej. Budu čekat.

KAPITOLA 8: Diagnóza z montážní jámy (Zápisník, červen 2003)

2. června 2003 První týden u strejdy v garáži. Moje ruce už nikdy nebudou čistý. Ten černej šmír, směs vyjetýho oleje, sazí a kovovejch pilin, se mi zažral do kůže tak hluboko, že vypadá jako tetování. Jako kdyby mi někdo na dlaně vyleptal schémata základní desky.

Zjištění zespodu: Celý dny trávím v jámě. Je tam tma, chlad a smrdí to tam jako v břiše nějakýho starýho plechovýho zvířete. Drhnu rez z vejfuků a čistím úchyty náprav. Strejda na mě shora houká, abych se „soustředil na to, co mám před nosem".

A já se soustředím. Ale vidím něco jinýho než on.

1. Materiálová únava: Každá součástka má svůj limit. Rez není jenom špína, je to projev toho, že tenhle svět se neustále rozpadá. Systém potřebuje údržbu, jinak se zastaví. My mechanici jsme ty imunitní buňky, co to drží v chodu, aby se to úplně nezhroutilo.

2. Vibrace 111 Hz v železe: Když jsem drhnul ten rezavý plech kartáčem, chytil jsem rytmus. *Tup – tup – tup.* Došlo mi, že ten puls není jenom v rádiu nebo v pyramidách. On je v tom železe. Je v tom, jak strejda utahuje šrouby „na krev". Ten takt 111 Hz je **nosná frekvence reality**. Všechno, co se hýbe, co vibruje, co žije, je na tuhle frekvenci naladěný. I ten

starej motor dodávky, když chladne, tak v něm ty kovy lupají v tomhle rytmu.

Moje nová filozofie: Strejda si myslí, že mě ta dřina zlomí a že zapomenu na „vesmírný teorie“. Plete se. Ta dřina mě **kalí**. Už se nesnažím ten systém hacknout pomocí ukradených součástek z labu. To byla klukovina. Teď ho studuju zevnitř. Skrze olej a pot. Protože ten, kdo ten stroj umí postavit a opravit, ho taky umí nejlíp **vypnout**. Nebo mu změnit rytmus, až přijde čas.

Stav operace: Už nevytahuju sluchátka. Nepotřebuju je. Ten puls cítím ve vlastních unavených svalech. Jsem součástí soukolí. Jsem neviditelnej mechanik v modrejch montérkách, co jsou mi trochu velký. Ale pod tím šmírem si v hlavě skládám manuál, kterej nikde v knihovně neměli.

Dnešní kód: 111. Dneska to pro mě znamená sílu, s jakou se musí utáhnout hlava válců, aby nezačala foukat „falešnej vzduch".

P.S.: Strejda říká, že se hraje o čas a zákazník si pro to přijde v deset. Systém má termíny. Musím se naučit stíhat termíny, abych získal čas na vlastní výzkum. Musím být nejlepší, aby mě nikdo nekontroloval.

KAPITOLA 9: Procesory z vrakoviště a falešnej čas (Zápisník, duben 2004)

14. dubna 2004 Liberec je zase pod blátem. Sníh taje a vypadá to tu jako v hromadě použitýho grafitovýho maziva. Moje montérky už dávno ztratily modrou barvu – teď je to spíš „maskování typu vyjetej olej“. Strejda je spokojený. Myslí si, že mě ta dřina vyléčila.

Dneska mi tu nechal jedno bavorácké BMW na laně. Motor zněl, jako když někdo hodí hrst matek do míchačky. Strejda tipoval vstřiky. Já jsem si jen sedl na bednu od piva, zavřel oči a nechal ten zvuk projít filtrem v hlavě.

Diagnóza z ucha: Nebyly to vstřiky. Byl to **FALEŠNEJ ČAS**. Rozvodovej řetěz byl vytahanej o tři milimetry. Pro běžnýho mechanika je to „vůle“, pro mě je to desynchronizace datovýho toku. Ten motor se snažil pálit ve chvíli, kdy písty byly ještě v „minulosti“. Celý se to hádalo o milisekundy. Když to strejda rozebral a viděl ten volnej řetěz, jen zamumlal: „No ty vole...“ a šel si zapálit. Začíná mě brát jako věštce. Přitom je to jenom sčítání a odčítání vibrací.

Projekt „Frankenstein 1.0“: Za hromadou gum v koutě mám svoji „zašívárnu“. Strejda tam nechodí, protože tam smrdí moje svačiny a starý hadry. Pod černou plachtou tam ale roste monstrum. Zjistil jsem, že řídicí jednotky z bouraček (Bosch Motronic a podobný krámy) jsou vlastně docela slušný počítače. Samy o sobě umí jenom hlídat, kolik benzínu stříknout do válce, ale když jich zapojíte

pět do série a přepíšete jim EEPROM paměti, dostanete procesorovou sílu, co by utáhla malej raketoplán.

- **Hardware:** 5x ECU z vrakoviště, 3x napájecí zdroj z vyřazených PC, chlazení z větráků od chladiče Felicie (dělá to kravál jako startující stíhačka, tak to pouštím, jen když strejda řeže dřevo na cirkulárce).
- **Software:** Moje vlastní rutina „Hacker-LBC“. Neřeším okna ani ikonky. Jenom dešifruju čistý napětí, co mi leze z antény na střeše.

První „Ping“ z hloubky: Včera v noci, když byl klid a Ještěd svítil do mlhy, jsem to nahodil. Monitor ze starýho bankomatu problikl. Skenoval jsem těch 111 Hz. A poprvé jsem uviděl **ODCHYLKU**. Nebylo to jenom tupý *brum-brum*. Mezi těmi takty se objevila malá modulace. Jako by ten velký vesmírný stroj neměl jenom volnoběh, ale jako by tam někdo posílal vzkaz v morseovce, kterou ještě neumím číst.

Vtip dne: Strejda se mě ptal, proč ty starý krabice z aut propojuju tolika drátama. Řekl jsem mu, že dělám „multimediální diagnostiku“, aby auto vědělo, že ho bolí vejfuk, dřív než si to přečte v novinách. Sežral to i s navijákem.

Závěr: Už nejsem jenom kluk v jámě. Jsem digitální stín. Strejda má pravdu, že musím stát nohama na zemi, ale moje anténa už zase trčí do mraků. Teď už nejsme jenom opraváři náklaďáků. Teď jsme

začali odposlouchávat „hlavní stan“. A vsadím se o měsíční vejplatu, že to, co tam nahoře říkají, se nám nebude líbit.

Dnešní kód: 111,0034 Hz. Ta koncovka je nová. Je to ten vzkaz. Musím zjistit, co to znamená, než mi strejda prodá procesory do sběru.

KAPITOLA 10: Porsche a falešnej lesk (Zápisník, červenec 2005)

15. července 2005 Dneska se u vrat garáže zastavil přízrak z minulosti. Marek. Ten „kamarád“, co mě na vejšce prodal za pár bodů u kvestora. Přijel v černým Porsche, v obleku, co stál víc než celá naše dílna, a s výrazem, jako by mu patřil i ten vzduch, co dýcháme v Liberci.

Diagnóza subjektu: Marek vypadá jako úspěšná verze 2.0. Řídí lidi, vlastní systém, má naleštěný boty. Ale když vystoupil na ten náš zaprášenej beton, vypadal jako cizí prvek v kódu. Jako virus, kterej si myslí, že je operační systém.

Smál se mi. Říkal mi „trosečníku“ a „hlídači parkoviště“. Koukal na moje černý ruce a zamaštěný montérky jako na nějakou nákazu z minulýho století. Mě to ale nevytočilo. Spíš mi ho bylo líto.

Technická analýza jeho stroje: I přes ten špičkovej lak a **těch tři sta koní**, co mu bušilo pod kapotou, ten motor „kašlal“. Mezi těma tisícema výbuchů za minutu tam byla systémová chyba. Časování na třetím válci mu jelo „falešnej čas“. Přesně to, o čem jsem mu před lety vykládal v labu a on se mi smál. Řekl jsem mu to. Vysmál se mi znova. Prej má diagnostiku v autorizáku. Jasně, Marku. Notebook ti neřekne, že se ti ten motor za pár kilometrů zadře, protože tvoje tabulky neumí číst mechanickou únavu materiálu.

Můj nový status: ODPOUŠTÍM MU Zatímco Marek odjížděl v oblaku prachu a myslel si, jak je nade mnou vysoko, já jsem v kapse cítil tu flashku se včerejší nahrávkou. **Nezlobím se na něj.** Tohle není můj svět. Marek žije v tomhle „naleštěným vězení", kde se úspěch měří kůží v autě a penězi na účtu. On je jenom bit v simulaci, kterej si myslí, že je králem, protože má víc barviček než ostatní bity.

Já mu odpouštím, protože on je **slepá součástka**. On nevidí ten Ještěd jako anténu, on nevidí Měsíc jako router. On vidí jenom status.

- Marek vlastní systém.
- Já jsem ten, kdo právě našel jeho **vypínač**.

Vrátil jsem se pod Transportér a utahoval sedmnáctkou šroub. Cítil jsem takovej klid, jakej jsem dlouho neměl. 111 Hz mi v hlavě znělo čistě a pevně. Jsem v garáži, smrdím olejem, ale moje realita je pevná jako tohle železo. Jeho realita je jenom nafouknutá bublina, co brzy splaskne – a to Porsche mu s tím nepomůže.

Dnešní kód: 111,0034 Hz. Ta modulace na konci začíná dávat smysl. Je to kontrolní součet (checksum). Systém si mě ověřuje. A já jsem pro něj neviditelnej mechanik z Horního Růžodolu.

P.S.: Marek mi nabízel místo hlídače na parkovišti. Smutný je, že on sám je jenom hlídačem svýho vlastního vězení. Já jsem ten, kdo má klíče od vrat.

KAPITOLA 11: Měděná dláta a vysokofrekvenční lež (Zápisník, říjen 2006)

20. října 2006 Sedím v podkroví a přede mnou leží fotokopie detailů z Gízy a kousek žulový dlažby, co jsem sebral na ulici. Zkusil jsem do tý žuly rejpnout měděným drátem, jak tvrdí ty chytrý učebnice dějepisu.

Výsledek testu č. 1: Měď se ohnula jako bláto. Žula se mi vysmála. Podle „odborníků" prý Egypťané vytesali miliony tun růžové žuly (Mohsova stupnice tvrdosti 6–7) pomocí měděných dlát (tvrdost 3).

> **– Moje logika:** To je jako chtít vyvrtat díru do bloku motoru z kalený oceli pomocí dřevěného kolíku. I kdyby tam těch dělníků bylo milion a mlátili do toho tisíc let, ta měď se prostě rozplácne dřív, než udělá milimetrovej zářez. To není otázka času, to je **fyzikální limit materiálu**.
>
> **Technická anomálie – Stopy po nástrojích:** Díval jsem se na fotky sarkofágu v Královské komoře. Jsou tam drážky.
>
> **1. Rychlost posuvu:** Ty drážky jdou do hloubky tak rychle, že by ten „vrták" musel mít tlak několika tun a řezat tu žulu jako máslo.
>
> **2. Krystaly křemene:** Viděl jsem řezy, který procházejí přímo skrz krystaly křemene v žule. Křemen je tvrdší než ocel. Aby

ho někdo takhle čistě rozřízl a nerozdrtil, musel mít nástroj, kterej **vibroval v rezonanci s tím kamenem**.

Moje diagnóza – Akustická technologie: Ti lidé (nebo to, co tu bylo před námi) nepoužívali sílu svalů. Používali **ZVUK**. Když rozvibruješ krystalickou strukturu žuly na její vlastní frekvenci, ten kámen ztratí soudržnost. Rozestoupí se.

- **Královská komora:** Změřil jsem si její rozměry. Nejsou to náhodný čísla. Jsou to násobky vlnový délky zvuku. Ten prostor je postavený jako dutina rezonátoru. Celá Velká pyramida je obří kamenná ladička naladěná na nízký kmitočet Země.

Proč nám lžou? Systém (ten „falešnej vzduch“, o kterým mluvil strejda) nám cpe pohádku o měděných dlátech, aby nás udržel v přesvědčení, že jsme na vrcholu evoluce. Že dřív byli jenom mravenci s bičem.

- **Pravda:** Lidstvo kdysi ovládalo frekvenci. Uměli manipulovat s hmotou pomocí pulsů. A pak se něco stalo. Někdo nám tenhle „manuál ke stroji“ sebral a nechal nás drhnout rez v garáži.

Závěr: Historie je **FALEŠNÝ VZDUCH ČÍSLO 1**. Gíza a Ještěd. Kámen a ocel. Obojí jsou antény postavený na stejným principu. Pyramidy tu frekvenci 111 Hz generovaly a zesilovaly

pasivně skrze masu kamene. Ještěd to dělá aktivně skrze elektřinu. Někdo se snaží vymazat fakt, že tenhle svět je řízenej taktováním.

Dívám se na tu flashku s nápisem **KLÍČ 111** pod prknem v podlaze. Už vím, proč ji můj počítač nepobral. Ta data nejsou binární 0 a 1. Jsou to **amplitudy**. Je to záznam vibrací, který drží tohle vězení pohromadě.

Dnešní kód: 111 Hz. Je to tón, kterým se dá postavit pyramida... nebo rozbít celej tenhle systém na kousky.

P.S.: Zítra musím u strejdy dělat brzdy na starý Avii. Je to ironie. Budu tam čistit rez z destiček pomocí ocelovýho kartáče, zatímco vím, že tyhle kopce v Egyptě někdo krájel jako dort pomocí zvuku. Cítím se jako hacker, co musí přes den psát na stroji značky Consul.

KAPITOLA 12: Pavel Pavel a tekutá skála (Zápisník, listopad 2006)

5. listopadu 2006 Venku padá ten vytrvalý liberecký déšť, co ti zaleze pod kůži i přes pracovní bundu. Sedím v podkroví a studuju fotokopie o Pavlu Pavlovi. Ten chlap mi sedí. Inženýr ze Strakonic, co ukázal všem těm světovým kapacitám, že sochy Moai se dají „rozchodit" pomocí pár lan a správnýho rytmu.

Moje analýza – Mechanika vs. Rezonance: Pavel na to šel čistě přes páky a těžiště. Dokázal, jak se ty tuny kamene daly **stěhovat**. Respekt. Ale ani on nevysvětlil, jak se ty kameny daly **tvarovat**. Koukám na fotky ze Sacsayhuamánu v Peru. Ty bloky andezitu mají desítky tun a zapadají do sebe jako puzzle. Ale nejsou to rovný plochy. Ty kameny se tam „přelévají" jeden přes druhý, jako by to byly bochníky těsta, který někdo k sobě přimáčkl a nechal ztvrdnout.

1. **Oficiální verze (Falešnej vzduch č. 2):** Prý to tisíce let brousili pískem a kamennýma tloukama.
   - **Moje logika:** Blbost. I kdyby měli diamantový brusky a nekonečně času, neudělají takovouhle „tekutou" spáru, kam nestrčíš ani žiletku. To rozhraní vypadá, jako by ty molekuly na vteřinu zapomněly, že jsou pevná skála, a pak zase ztuhly.

2. Technická hypotéza – Zkapalnění rezonancí: Když u strejdy v dílně nahřejeme zarezlý šroub autogenem, molekuly se rozestoupí a on povolí. Ale andezit nebo žulu neroztavíš v garáži. Na to potřebuješ tisíce stupňů. Jenže co když nepotřebovali oheň? Co když použili **ZVUK**? Když trefíš frekvenci, na které drží pohromadě krystalická mřížka kamene, můžeš ho na chvíli „rozvibrovat" do polotekutýho stavu. Uděláš z něj bláto, vytvaruješ ho podle sousedního bloku a pak ten puls vypneš. Kámen ztuhne. Navždy. A vypadá to, jako by se tam ty tuny materiálu „vcucly" samy od sebe.

Vtip dne: Archeologové v Peru nacházejí takový divný kamenný a kovový předměty, o kterých píšou, že jsou to „rituální žezla" nebo „ozdoby pro bohy". Jasně. A strejdova gola sada je pro archeology z budoucnosti asi „soubor posvátných kovových kalichů pro uctívání boha Benzínu". Přitom jsou to jenom **ladičky**. Nástroje, co generovaly ten správný tón.

Závěr: Pavel Pavel rozhýbal minulost lany. Já ji chci rozvlnit frekvencí. Vytáhl jsem ze starý ultrazvukový čističky piezoelektrickej měnič. Je to malej kousek techniky, ale umí kmitat tisíckrát rychleji, než si lidskej mozek dokáže představit. Jestli najdu tu nosnou vlnu **111 Hz** a její vyšší harmonické složky, možná zjistím, jak se „vrtá" do reality bez vrtáku.

„Dýcháte falešnej vzduch, páni profesoři," šeptám si pro sebe. Tvrdíte nám, že jsme vzešli z opic s kamenem v ruce, aby nám

nedošlo, že celej tenhle svět se dá ovládat jedním správně naladěným generátorem.

Dnešní kód: 111. Pavel Pavel na to přišel nohama. Já na to přijdu skrze piezo-měnič a selský rozum.

P.S.: Zítra musím u strejdy vyklepávat blatník na Favoritu. Je to docela k smíchu – budu do toho bušit kladivem, zatímco v hlavě už mám plány na to, jak by se ten plech mohl narovnat sám, kdybych mu jen „předehrál" tu správnou notu.

KAPITOLA 13: Rozbitá žula a technologická zeď (Zápisník, prosinec 2006)

12. prosince 2006 Dneska jsem v garáži narazil na zeď. Doslova. Chtěl jsem zkusit „rozvlnit“ strukturu žulový kostky z liberecký dlažby. Připojil jsem k ní ten svůj slepenec z vrakoviště a starý piezoelektrický měnič z čističky.

Technický protokol experimentu č. 42:
- **Materiál:** Žula (granit), hustota cca 2650 kg/m³.
- **Metoda:** Expozice vysokofrekvenčním vibracím modulovaným na nosné vlně **111 Hz**.
- **Cíl:** Dosáhnout dočasné fázové změny – zkapalnění krystalické mřížky (geopolymerizace v reálném čase).

Průběh a selhání: Zvýšil jsem výkon na maximum, co ty starý tranzistory z řídicích jednotek snesly. Piezo začalo pískat tak, že mi skoro praskly bubínky. Čekal jsem, že ta kostka změkne, že se do ní prstem nebo dlátem zabořím jako do modelíny, jak to dělali v Peru. Místo toho se po pěti minutách ozvalo jen ostrý **KŘUP**. Ta žula prostě praskla na tři kusy.

Analýza příčin (Proč to v roce 2006 nefunguje?): Moje vybavení je prostě pravěk. Selským rozumem jsem si to rozebral:

1. **Nestabilita oscilátoru:** Ty starý krámy z vrakoviště mají tepelnej drift. Frekvence lítá o desetiny hertzů. Jenže k tomu, aby se molekuly žuly rozestoupily, potřebuju přesnost na **mikrohertzy**. Je to jako chtít operovat oční rohovku rezavou pilou na železo.
2. **Interference:** V garáži je moc šumu. Zářivky, sítě, všechno to hází „falešnej vzduch" do mýho signálu.
3. **Absence výpočetního výkonu:** Potřeboval bych procesor, kterej by v milisekundách korigoval vibrace podle toho, jak ten kámen reaguje (zpětná vazba). V roce 2006 takovej výkon v garáži prostě nemám. Jsem jako někdo, kdo se snaží postavit raketoplán z dílů na Favorita.

Moje pocity: Díval jsem se na ty úlomky v kapsách montérek. Marek se mi smál, že jsem trosečník. Možná má pravdu v tom, že jsem v týhle době „chyba v systému". Technologie mě zatím nepustí dál. Ale pak jsem se podíval na Ještěd. Ten bliká pořád stejně. On tu stabilitu má. Pyramidy v Gíze taky. Ony na něco čekají.

Můj závěr: Nejsem blázen. Jsem jenom **PŘÍLIŠ BRZY**. Svět v roce 2006 ještě není připravenej na to, aby pochopil, že hmota je jenom zahuštěnej zvuk. Ale já mám čas. Budu tady v tý „zatuchlý díře" drhnout vejfuky a měnit olej, budu vypadat jako nula, ale v hlavě si budu ladit ty správný rovnice.

Jednou ty počítače budou dost rychlý. Jednou přijde software, kterej mi ten „Klíč 111“ dovolí otočit v zámku. Do tý doby budu neviditelnej. Budu „spáč“, co čeká na svůj signál.

Vtip dne: Strejda se mě ptal, co to bylo za rány z rohu dílny. Řekl jsem mu, že mi spadla gola sada na beton. Sežral to i s navijákem. On vidí jenom nářadí. Já vidím rozbitou strukturu reality, kterou se jednou naučím slepit dohromady.

Dnešní kód: 111,000000 Hz. Ta přesnost je všechno. Zatím ji nemám v drátech, ale mám ji v sobě. A tu mi nikdo neukradne.

P.S.: Ty tři kusy žuly si nechám. Jsou to moje medaile za prohranou bitvu. Připomínají mi, že pravda se nedá zadřít, jenom na ni člověk musí mít to správný nářadí. A já si na něj počkám.

KAPITOLA 14: Pšeničné bity a nebeský tisk (Zápisník, prosinec 2006)

22. prosince 2006 Venku už mrzne a Liberec vypadá pod sněhem jako špatně vyvolaná fotka. V garáži hučí servery od banky – hřejou líp než ty starý přímotopy. Od toho debaklu s rozbitou žulou nemůžu spát. Pořád mi vrtá v hlavě, jak to ty „starý party" dělaly, že ten materiál nezničily, ale vytvarovaly.

Na monitoru mi běží stará nahrávka z Anglie. Rok 1991. Je to ten záběr, kde se během vteřinového záblesku v noci objeví v obilí složitej fraktál. Systém nám tvrdí, že to dělají dva důchodci s prknem.

Moje technická analýza (Selský rozum vs. Prkno): Když u strejdy v dílně přejedu autem přes trubku, tak ji ohnu nebo zlomím. Mechanický poškození je jasný. Jenže v těch „pravejch" kruzích v obilí je to jiná liga:

1. **Buněčná deformace:** Ta stébla nejsou zlomená. Jsou ohnutá v kolénkách (uzlech). Vypadají jako po mikrovlnným ohřevu. Ty uzly jsou nafouklý a prodloužený, jako by na vteřinu zkřehly.
    - **Fyzikální fakt:** To neuděláš prknem ani provázkem. To uděláš jenom tak, že v milisekundě rozvibruješ molekuly vody uvnitř stébla na frekvenci, která ten uzel změkčí, on

se pod vlastní vahou ohne a okamžitě zase ztuhne. Je to **tepelná dilatace řízená rezonancí**.

2. **Magnetit:** V půdě pod těmi obrazci jsou mikroskopický kuličky čistýho magnetitovýho železa. Jako by tam někdo vysypal toner z obří laserovky.

Závěr: Obilí jako paměťový médium Tihle „vtipálci" by museli mít v kapse magnetron z hvězdný lodi. Tohle není umění, to je **TISK**. Někdo shora používá frekvenci jako tiskovou hlavu. Ten paprsek sjede dolů, rozvibruje molekuly na **111 Hz**, stébla lehnou v přesným vzorci a data jsou zapsaná do krajiny. Jsou to obří **QR kódy**. Někdo nám posílá zprávy na „papír", o kterým ví, že ho nepřehlídneme. Jenže lidstvo na to kouká jako negramotnej mravenec na Shakespearův rukopis. Vidíme, že je to hezký, ale neumíme to přečíst.

Moje diagnóza – Nenažraný lidstvo: My tu pšenici sklidíme, vymlátíme a upeče se z ní chleba. Doslova **sežereme data**, který nám někdo poslal z hlubokýho vesmíru. Jíme vzkazy, protože nemáme dekodér. Ale já ho mám. Ten **KLÍČ 111** pod podlahou. Ta flashka není jenom nahrávka, je to pravděpodobně „ovladač" (driver), kterej tyhle pšeničný bity dokáže přeložit.

Vtip dne: Strejda se mě ptal, proč pořád čumím na ty „kolečka v trávě", když je venku sníh. Řekl jsem mu, že hledám recept na chleba, kterej se nemusí péct, protože je „předvařenej" mikrovlnami přímo na poli. Jen si odplivl a řekl, že jsem se v tom podkroví nadýchal

moc výparů z technickýho benzínu. Jasně, strejdo. Radši věřit benzínu než vesmírný tiskárně.

Dnešní kód: 111,0034 Hz. Ta odchylka sedí na frekvenci naměřenou v Anglii. Je to stejnej takt, jakej buší v pyramidách i v mým podkroví.

P.S.: Zatím si tu pšenici klidně skliďte. Já si ty vzorce překresluju. Zálohu mám v hlavě a selský rozum se vymlátit nedá. Jednou ty vaše pšeničný bity proženu pořádným procesorem a konečně zjistím, co nám vlastně chcete říct.

KAPITOLA 15: Globální tisková fronta (Zápisník, prosinec 2006)

26. prosince 2006 Druhý svátek vánoční. Strejda mi přinesl krabičku cukroví od tety, ale já jsem ho jenom mechanicky chroustal a koukal do map. Zatímco ostatní rozbalovali ponožky, já jsem rozbaloval **geometrickou invazi**.

Analýza míst výskytu (Kde se tiskne nejvíc?): Sestavil jsem si seznam lokalit, kde se ty „pšeničný bity" objevují nejčastěji. Není to náhoda. Někdo má v tomhle simulátoru oblíbený tiskárny.

1. Wiltshire, Anglie (Stonehenge, Avebury, Silbury Hill): To je hlavní tiskový centrum. Obrazce se tam objevují přímo u těch kamenných megalitů.

- **Moje data:** Tyhle místa stojí na křížení tzv. Ley lines – energetických drah země. Je to jako mít tiskárnu připojenou přímo na páteřní optickou síť. Signál **111 Hz** je tam nejsilnější, protože ty kameny fungují jako pasivní zesilovače.

2. Maitland, Austrálie: Tady se tiskne v řepce. Je to tvrdší materiál, ale ten paprsek si s tím poradí.

3. Wylatowo, Polsko: Naši sousedi mají taky svoji „anténu". Tam ty obrazce doprovázejí světelný koule (ORBy).

- **Technická poznámka:** Ty koule nejsou ufony. Jsou to podle mě **plazmový trysky** toho tiskovýho paprsku.

Ionizovanej vzduch v místě, kde se frekvence 111 Hz láme o magnetosféru Země.

Vědecký slepý uličky (Falešnej vzduch v bílých pláštích): Vědci tam běhají s dozimetry a magnetometry. Zjistili, že:

- V místě obrazců je o **300 % vyšší radiace** (izotop hliníku 26).
- Rostliny rostou o **40 % rychleji** po sklizni (pokud je nezasejou do chleba).
- Hodinky se tam předcházejí nebo zpožďují.

Moje diagnóza – Časová anomálie: To zpožďování hodinek je klíčový. Jak říkal strejda o tom bavoráku: „Je to falešnej čas." Ta frekvence 111 Hz v místě tisku na vteřinu lokálně ohne časoprostor, aby se ta data stihla zapsat dřív, než si toho někdo všimne. Je to **vysokorychlostní zápis na disk**, kterej se jmenuje planeta Země.

Vtip dne: Teta se mě ptala, jestli v tom Egyptě, o kterým pořád čtu, taky měli Vánoce. Řekl jsem jí, že pyramidy jsou vlastně nejstarší vánoční stromky na světě – akorát místo ozdob mají v Královský komoře rezonátory a místo dárků nám tam nechali návod, jak nezvrtat tuhle simulaci. Koukala na mě, jako bych právě vypil litr chladicí kapaliny.

Závěr roku 2006: Jsem v garáži, mám v kapse tři kousky rozbitý žuly a v hlavě mapu světa, kterej je víc digitální než ten můj bankovní server.

– Data jsou všude: V polích, v kamenech, v Ještědu.
– Čtečka je jedna: 111 Hz.

Lidstvo se raduje z dárků, ale největší dárek mají pod nohama v každým klasu pšenice. Jenom jsou moc líný na to, aby se naučili číst. Já ne. Já si v roce 2007 pořídím lepší procesor. Slibuju. Musím ten „Klíč 111“ rozchodit, i kdybych měl ty servery v garáži uvařit.

Dnešní kód: 111. Veselý Vánoce, vy negramotný bity. Jarda vidí váš kód.

P.S.: Strejdovo cukroví je dobrý, ale má moc cukru. Cukr krystalizuje. Krystaly rezonují. Možná bych mohl zkusit rozvlnit linecký kolečko... ne, to už bych byl fakt blázen. Radši půjdu čistit svíčky na sousedově Škodovce.

KAPITOLA 16: Nazca – Základní deska v poušti (Zápisník, leden 2007)

10. ledna 2007 Venku je ledovka, Liberec klouže a já kloužu prstem po satelitních snímcích Peru. Planina Nazca. Oficiální věda říká: „Rituální cesty pro indiány, co chtěli přivolat déšť.“ **Můj selský rozum říká:** Když chceš přivolat déšť, postavíš koryto nebo nádrž, a neběháš deset kilometrů po přímce, která má odchylku v milimetrech. To není náboženství, to je **geometrická přesnost laserovýho zaměřovače**.

Tvrdá data, která systém přehlíží:

1. **Magnetické anomálie:** Průzkumy z let 2004–2006 (univerzita v Drážďanech) potvrdily, že pod čarami je jiná elektrická vodivost než v okolí. Ty čáry nejsou jen vyškrábaný do hlíny – pod nimi jsou minerály (hlavně oxidy železa a manganu), který fungují jako **polovodiče**.
2. **Geometrická linearita:** Čára dlouhá 9 kilometrů má směrovou odchylku menší než 0,1 %. To neuděláš s provázkem a tyčí v terénu, kterej má terénní vlny. To uděláš jenom tak, že máš bod v nekonečnu (nebo na orbitě) a pálíš to dolů paprskem.
3. **Povrchový sintr:** Ty kameny na okrajích čar vykazují známky „vitrifikace“ – jako by byly na zlomek vteřiny

vystaveny obrovskýmu žáru nebo rezonanci, která změnila jejich povrchovou strukturu.

Moje diagnóza – Hardware Nazca: Nazca není galerie obrazů. Je to **obří pasivní anténní pole**.

– Zvířata (Pavouk, Kondor, Opice): To nejsou symboly bohů. To jsou **ladicí prvky**. V mikrovlnný technice se tomu říká „stubs" – útvary na plošným spoji, který upravují impedanci obvodu. Každý to zvíře má specifickou délku „střev" (čar), která odpovídá určité vlnové délce.

– Čáry: To jsou vodiče. Propojují energetický uzly planety.

– Lichoběžníky (Runwaye): To nejsou přistávací dráhy pro UFO (to je taky pohádka pro naivní lidi). Jsou to **rezonanční plochy**. Místa, kde se sbírá energie z atmosféry a posílá se dál do „systému".

Proč to nevidíme ze země? Věda se diví, proč to indiáni dělali, když to sami neviděli. Odpověď je jednoduchá: **Dělali to ti, co tam nahoře už tehdy byli.** Pro ně to nebylo umění. Byly to technický značky. Jako když si v garáži křídou označím na podlaze patky heveru, abych věděl, kam najet s autem. Nazca je parkovací a dobíjecí plocha pro systém, kterej běží na **111 Hz**.

Vtip dne: Strejda viděl, jak si lupou prohlížím fotku toho „Pavouka". Ptal se mě, jestli hledám, kudy mu teče olej. Řekl jsem mu: „Skoro, strejdo. Hledám, kudy mu teče proud, aby se mu nezadřela

celá tahle planeta.“ Jen zavrtěl hlavou a šel dolít fridex do svýho Formana. On řeší mráz v chladiči, já řeším mráz v lidský historii.

Závěr: NAZCA = MATERIÁLOVÝ PROCESOR. Dýcháme falešnej vzduch a věříme, že historie je lineární vzestup od pazourku k iPhonu. Ale pravda je vypálená do peruánský pouště. Jsme jenom jedna z komponent v obřím stroji. A já, kluk z Liberce v zamaštěných montérkách, mám v kapse ten **KLÍČ 111**, kterej k tomuhle hardwaru pravděpodobně patří.

Dnešní kód: 111. Čáry v Nazce nejdou smazat. Jsou tam tisíce let a čekají, až si uvědomíme, že nezkoumáme minulost, ale **uživatelskou příručku k vesmíru**, kterou jsme kdysi dávno ztratili.

P.S.: Zítra jdu ke strejdovi měnit ložiska. Bude to nuda. Radši bych měnil kmitočet na tý peruánský anténě, aby se ten Kondor konečně rozsvítil.

KAPITOLA 17: Algoritmus „Čistý štít“ (Zápisník, 11. ledna 2007)

11. ledna 2007 Dneska mi v podkroví málem shořely zbývající mozkový závity. Snažil jsem se najít matematickej průsečík mezi geometrií z Nazcy a těmi fraktály v obilí z Wiltshire.

Matematický guláš (Data, který nedávám): Zkoušel jsem aplikovat sférickou trigonometrii na souřadnice těch tiskových ploch.

- **Vstupní proměnná A:** Vektory hlavních čar z Nazcy (14°43′00″ S, 75°08′00″ Z).
- **Vstupní proměnná B:** Geometrický středy kruhů v obilí z let 1991–2006.
- **Problém:** Ten výpočet je nelineární. Pokaždé, když do rovnice dosadím konstantu **111**, vyjde mi výsledek, kterej naznačuje, že tyhle dvě místa jsou datově propojený v reálným čase. Jako by Nazca byla **vysílač** a pole v Anglii **displej**. Ale ty výpočty jsou tak složitý, že se mi z toho točí hlava. Moje servery z banky hučí, ale nestíhají.

V uších mi hrají **Progres 2** a jejich album *Mozek*. Ta skladba *Čistý štít u firmy mít* mi dneska zní jako proroctví. „To chce dnes každý,“ zpívají tam. No jasně. Celý lidstvo chce mít čistý štít, zatímco se brodí v informačním bahně a ignoruje vzkazy vypálený do pouště.

Útulek mudrců a inzerát X.A.Z.: Při tom počítání jsem si vzpomněl na tu starou sci-fi povídku o „Útulku mudrců“. Místo, kde mají generátor myšlenek a kde se dají řešit záhady vesmíru na počkání. Teď by se mi ten jejich generátor sakra hodil. Někdy si říkám, jestli bych neměl v Libereckých novinách hledat ten pověstnej inzerát **X.A.Z.**. Ale to je jen pohádka pro dospělý děti. I když... v tomhle systému, kde žiju, už je pravda tak divná, že i ten inzerát dává větší smysl než oficiální tiskový zprávy o počasí.

Moje diagnóza – Hardwarový limit: Můj mozek je v koncích. Jsem jako procesor 386, kterej se snaží rozjet simulaci celý galaxie.

1. **Chybějící výkon:** K propojení Nazcy a Anglie potřebuju víc než selský rozum a kalkulačku. Potřebuju algoritmus, kterej se umí sám učit.
2. **Hledání ticha:** Abych ten „Čistý štít“ opravdu měl, musím vypnout ten okolní šum. Musím přestat poslouchat, co říká Marek nebo lidi v televizi.

Vtip dne: Strejda se mě ptal, co to poslouchám za „divný pazvuky“. Řekl jsem mu, že je to hudba pro lepší chlazení procesoru. „No hlavně aby se ti neuvařil ten tvůj vlastní, Jardo,“ řekl a podal mi pivo. Měl pravdu. Mozek mi vaří.

Závěr: Zatím ty souvislosti vidím jenom v mlze. Nazca posílá energii, Anglie ji tiskne do polí. A Ještěd? Ještěd je možná jenom lokální retranslátor, kterej to všechno sbírá a posílá dál do mýho podkroví. Jsem sám, mám servery, co topí jako blázen, a v hlavě mi

zní: „Čistý štít u firmy mít...“ Moje firma se jmenuje **Realita s.r.o.** a má zatím hodně špinavý okna. Ale já je jednou umeju.

Dnešní kód: 111,0034. Pořád se tam vrací ta odchylka. Možná je to právě to heslo k inzerátu X.A.Z.

P.S.: Zítra musím u strejdy odvzdušňovat brzdy. Tam je logika jasná: šlápneš – teče. Kéž by to takhle fungovalo i s vesmírnýma datama. Šlápneš do Nazcy a v Anglii se ti vytiskne odpověď.

KAPITOLA 18: Studený řez a harmonie atomů (Zápisník, 15. ledna 2007)

15. ledna 2007 Dneska mě v podkroví na chvíli přepadla tma. Seděl jsem nad těmi snímky z Peru a v hlavě se mi prala pochybnost: *Co když jsi úplně vedle, Jardo? Co když to byl prostě jenom laser?* Koncentrovaný světlo, co projede skálou jako nůž máslem. Systém přece miluje lasery – jsou drahý, složitý a ničí všechno kolem.

Technická rozvaha (Teplo vs. Resonance): Vstal jsem a začal přecházet po místnosti. Jako mechanik vím, co dělá teplo. Teplo zanechává jizvy. Mění barvu materiálu, vytváří pnutí a strusku.

- **Test s plexisklem:** Vzal jsem zapalovač a kousek plastu. Okraje se okamžitě zkroutily, zčernaly a smrděly. To je vizitka hrubé síly.
- **Analýza Nazcy a Peru:** Na těch čarách v poušti ani na hradbách Sacsayhuamánu nic takovýho není. Žádná tavenina, žádnej tepelnej šok, žádný saze. Ty hrany jsou ostrý, ale povrch kamene je chemicky netknutej.

Moje diagnóza – „Studený zásah“: Tohle světlo neudělalo. Světlo je moc agresivní. Tenhle zásah byl čistší. To nebylo horký. **To bylo studený.** Zastavil jsem se u okna a podíval se na Měsíc. Když máš ladičku a dáš ji k hladině vody, voda začne tancovat, ale nezahřeje

se. Když vibruješ molekulami skály na frekvenci **111 Hz**, tak se ta skála prostě rozestoupí. Atomy na chvíli přestanou držet formaci, dovolí ti s nimi pohnout a pak zase ztuhnou. Bez ohně. Bez jediné jiskry.

Frekvence jako „Souhlas přírody“: Uvědomil jsem si, že **111 Hz** je mnohem sofistikovanější než jakýkoliv laser. Laser je znásilnění hmoty, ale tohle je domluva. Je to kód, kterým se hmota sama otevírá. Vědci hledají stopy po ohni, protože nic jinýho neznají. Hledají saze v Nazce, ale nenajdou je, protože tam nikdy nehořelo. Tam se jenom „zpívalo“. Někdo tam shora hrál na tu poušť jako na harfu a ta hlína se mu pod rukama prostě uhýbala.

Můj slib do budoucna: Sice ještě není ten správnej čas. Technika je v plenkách a já jsem pořád jenom „ten kluk v montérkách“. Ale tenhle signál... to není jenom zvuk. To je klíč k ovládání reality bez destrukce. Představil jsem si budoucnost. Žádný sbíječky, žádný hlučný jeřáby. Jenom ticho, správně naladěnej generátor a skála, která se tvaruje podle mý vůle.

Pocítil jsem obrovský příval energie. Ta chvilková pochybnost mě jenom posílila. Teď už vím, že nehledám zbraň, ale harmonii. Jazyk, kterým mluví samotná země.

Vtip dne: Soused se mě ptal, proč mám v okně pořád rozsvíceno a co tam pořád měřím. Řekl jsem mu, že se učím mluvit se šutrama, aby mi uhnuly z cesty, až budu příště kopat rýhu na kabely. Smál se, dokud mu nezaskočilo. Jen se smějte. Až naladím ten správnej tón, tak se vaše učebnice rozpadnou na prach rychleji než ta žula v mý garáži.

Dnešní kód: 111. V podkroví je tma, ale v mý hlavě svítí tohle číslo jasněji než Ještěd v noci. Jsem blíž, než si kdokoliv dokáže představit.

P.S.: Ta flashka pod podlahou mě hřeje víc než ten starý radiátor. Je to jediný dálkový ovládání k vesmíru, který v tomhle městě (a možná na světě) existuje. A patří mně.

KAPITOLA 19: Linka číslo 11 (Zápisník, 16. ledna 2007)

16. ledna 2007 Dneska se zastavil čas. Všechny ty moje výpočty, frekvence, pyramidy a vesmírný tiskárny... všechno je to k ničemu. Jsou to jenom hračky pro kluka, kterej si myslel, že rozumí světu, dokud ho ten svět nepraštil přímo do obličeje.

Teta je mrtvá.

Srazila ji tramvaj u viaduktu. Linka číslo jedenáct. Tenhle vesmír má fakt zvrácenej smysl pro humor. Moje „posvátný číslo", můj klíč k vesmíru, se proměnil v tuny železa, který rozdrtily jedinou ženu, co mi kdy pekla cukroví a ptala se mě, jestli nemám hlad, i když věděla, že jí nerozumím.

Záblesk a tma: Sedím v podkroví a v hlavě se mi vrací ten obraz z dětství. Ten záblesk světel při nehodě mých rodičů. Tehdy to bylo stejný. Ostrý bílý světlo, zvuk skřípání kovu o asfalt a pak... tma. Ta tma, která nekončí. Ta tma, která ti vyžere vnitřnosti a nechá tě jenom jako prázdnou schránku v montérkách. Proč to tak strašně bolí? Proč má člověk pocit, že se mu v hrudníku zadřel motor, kterej nejde opravit?

Úvaha o smyslu (Falešnej vzduch v mý duši): Doteď jsem si myslel, že život je algoritmus. Že když najdu tu správnou frekvenci, všechno do sebe zapadne. Ale smrt... smrt nemá frekvenci. Smrt je ticho. Absolutní nula. K čemu je mi vědět, jak se stavěly pyramidy,

když nedokážu ochránit jednu starou paní, co šla s nákupem domů? K čemu je mi „Klíč 111“, když neodemkne dveře zpátky do včerejška?

Láska, bolest, nenávist... jsou to jenom slova? Nebo jsou to taky vibrace, který nás drží v šachu? Dneska cítím jenom tu bolest. Je to tak hustá hmota, že se v ní nedá dýchat. Mám pocit, že všechno, co jsem doteď dělal, je jenom únik. Útěk před tím, jak je tenhle život nespravedlivej a křehkej. Jsme jenom bity v systému, kterej nás může kdykoliv smazat. Stačí jedna nepozornost, jeden smyk na kolejích, a tvoje data jsou pryč. Navždy.

Strejda – Poslední kotva: Díval jsem se dneska na strejdu. Viděl jsem ho plakat. Poprvé v životě. Ten tvrdej chlap, co přežil všechno, se sesypal jako domeček z karet. A tehdy mi to došlo. On je to poslední, co mám. Je to poslední živá bytost, která mě drží nad vodou. Kdybych neměl jeho, asi bych ty servery vyhodil z okna a flashku spláchl do kanálu. On je ta síla, co mi nedovolí se úplně zbláznit. Musím tu zůstat pro něj. Musím jít dál, i když mi každej nádech připadá jako řezání žuly měděným dlátem.

Nenávist k systému: Nenávidím tenhle svět. Nenávidím to město, ty koleje, ten viadukt. Nenávidím ten falešnej vzduch, kterej teď dýchám a kterej chutná po prachu a krvi. Ale v tý nenávisti je i špetka něčeho jinýho. Je tam vzdor. Jestli mě tenhle systém chtěl zlomit, tak se mu to povedlo. Ale jestli si myslí, že mě zastaví, tak se plete. Možná, že smysl života není v tom najít klid, ale v tom najít pravdu i uprostřed toho největšího neštěstí.

„Teto, slibuju ti,“ zašeptal jsem do tmy v podkroví, „že ta jedenáctka už nikdy nebude znamenat jenom smrt. Udělám všechno

pro to, abych dokázal, že lidskej život není jenom náhoda na kolejích. Že jsme víc než jen maso a kosti čekající na ránu.“

Dneska nepíšu žádný vtipy. Dneska nepíšu o technice. Dneska jenom brečím a utahuju si opasek, abych se nerozpadl. Musím jít do dílny. Musím pracovat. Musím cítit olej a šmír, aby mi to připomnělo, že ještě existuju. Strejda mě potřebuje. A já potřebuju jeho.

Dnešní kód: Žádnej kód není. Jenom ticho. A v tom tichu slyším bušení svýho vlastního srdce. Jedna... jedna... jedna...

P.S.: Odpusť mi, že jsem tě víc neobjímal. Myslel jsem, že máme čas. Ale tenhle systém čas nezná. On ho jenom spotřebovává.

KAPITOLA 20: Popel a falešný čas (Zápisník, 17. ledna 2007)

17. ledna 2007 Probudil jsem se do světa, ve kterém už teta není, a první, co mě napadlo, bylo: *Vypněte to někdo.* Vypněte Slunce, vypněte lidi na ulici, zastavte ty zpropadený tramvaje. Jak může svět dál fungovat, jak můžou lidi v pekárně prodávat rohlíky a smát se, když se všechno rozpadlo na prach?

Vesmírná nespravedlnost: Sedím tu a v hlavě si promítám film, kterej nejde zastavit. Vidím tu jedenáctku, jak se blíží k viaduktu. Vidím tetu s nákupem. A vteřinu předtím, než se to stalo, bych chtěl mít ten svůj stroj. Chtěl bych mít tu sílu ohnout čas. Vrátit ty ručičky o minutu zpátky. Jen o jednu blbou minutu! Kdybych ji mohl varovat... kdybych mohl zastavit ty svoje rodiče před lety... Ale život není simulace, kde zmáčkneš *Reset*. Život je neúprosný soukolí, který tě semele a ani si neotře krev z ozubených kol. Je to surovej, mechanickej proces, kterej nezná slitování. Co se stalo, stalo se, a ta definitivnost je to, co mě teď pálí v plicích jako kyselina.

Falešní a nenažraní: Dívám se z okna na Liberec a cítím jenom hnus. Proč jsme takoví? Proč jsou lidi tak falešní? Každej se jenom žene za tím, aby měl víc. Víc peněz, víc moci, lepší auto než soused. Marek a jemu podobní. Jsou nenažraní, chamtiví a je jim úplně jedno, kolik bolesti cestou způsobí. Stavíme skleněný paláce, ale uvnitř jsme shnilí. Ubližujeme si, lžeme si do očí a hrajeme divadlo, že je všechno